

РЕШЕНИЕ

№ 6126

гр. С., 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разглежда докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело № 20211110142830 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по подадена от Я. А. С., наследник на М. П.а Й., искова молба, с която са предявени обективно и субективно съединени иски претенции, както следва: срещу И. П. И. с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД и срещу ЗД „Е.“ АД с правно основание чл.226, ал. 1 КЗ /отм./, с искане да се постанови решение, с което ответниците да бъдат осъдени в условията на солидарна отговорност да заплатят на ищцата сумата от 1 572.00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за проведено оперативно лечение от 06.12.2015 г., свързани със заплащане на помощни материали при извършена операция, последвало домашно лечение и транспорт от и до болничното заведение, вследствие на ПТП, ведно със законната лихва от датата на увреждането /06.12.2015 г./ до окончателно изплащане на сумата.

С уточнителна молба /л.49/ ищецът, чрез процесуалния му представител посочи, че предявя като главен иска с правно основание чл.226, ал. 1 КЗ /отм./, насочен против „Е.“ АД, а претенцията с правно основание чл. 45 ЗЗД, насочена срещу И. И. заявява при условията на евентуалност, в каквато насока са и доводите, изложени в хода на устните състезания.

Ищецът извежда съдебно предявените си субективни права при твърдения, че на 06.12.2015 г., около 11:15 ч., майка □ – М. П.а Й. се е намирала на спирка № 0594 в гр. С., /адрес/ и е изчаквала автобус, като в същия момент И. И. - водач на л.а. „Фолксваген“, с рег. № СА **** ММ, собственост на М.е., предприел маневра заден ход и се качил на тротоара, вследствие на което реализирал ПТП и причинил средна телесна повреда и множество леки телесни повреди на майката на ищцата. Твърди, че л.а. „Фолксваген“, с рег. № СА **** ММ е застрахован по застраховка „Гражданската отговорност“ при ЗД „Е.“ АД с полица № 07115000029484/01.01.2015 г. с валидност до 21.12.2015 г. Сочи, че И. И. е признат за виновен за извършеното деяние с Присъда от 15.03.2018 г. по НОХД № 1212/2016 г. по описа на 136-ти състав на СРС, потвърдена с Решение № 204 от 12.03.2020 г. по ВНОХД № 591/2019 г. по описа на I-ви въззивен състав на СГС, като заменено било само наложеното наказание. Навежда твърдения, че вследствие на ПТП-то майка □ е претърпяла двуглезенно счупване на малкопищялен и голямопищялен израстък на лявата подбедрица, при падането е последвал удар в

главата и наранявания по ръцете и тялото. Сочи, че в резултат на счупването в глезенната става са били поставени импланти. Твърди, че са извършени следните разходи: 1 140.00 лв. за импланти, 250.00 лв. за превоз с линейка, 52.00 лв. за помощно средство повдигач, 130.00 лв. за фраксипарин и претендира тяхното възстановяване от ответниците. Прави искане и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от И. П. И., с който претенцията се оспорва по основание и размер. Признава, че М. Й. е пострадала при ПТП от автомобил, управляван от него. Сочи, че след произшествието е съдействал на пострадалата, като грижите му продължили и в болничното заведение до момента, в който ищцата предявила претенции спрямо него. Твърди, че ищцата е завела дело срещу него за заплащане на обезщетение за причинени болки и страдания вследствие смъртта на майка й, с което счита, че ищцата се опитва да се облагодетелства.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба и от „ЗД Е.“ АД, в който се излагат съображения за недопустимост на иска. Ответникът оспорва претенцията и по основание и размер. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Не оспорва механизма на ПТП. Оспорва вредите да се намират в причинна връзка с ПТП, както и твърдението, че ищцата е заплатила със свои средства разходите, които претендира. Оспорва да е налице солидарна отговорност. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно евентуално съединени искиви претенции, а именно главен иск с правно основание чл.226, ал. 1 КЗ /отм./, насочен против „Е.“ АД и при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, насочен срещу И. И..

По иска с правно основание чл.226, ал. 1 КЗ /отм./

Съгласно §22 от ПЗР / преходните и заключителни разпоредби на КЗ в сила от 01.01.2016г./ за застрахователни договори, сключени преди влизане в сила на този кодекс, се прилага част IV от отменения Кодекс за застраховането, освен ако страните уговорят друго след влизане в сила на този кодекс. Доколкото в случая става въпрос за пряк иск предявен от наследник на увредено лице срещу застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, съдът намира, че коректната правна квалификация е чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./.

В тежест на ищеца е да установи по делото пълно и главно, че ответникът е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на л.а. „Фолксваген“, с рег. № СА **** ММ, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, е настъпило застрахователно събитие, което е покрит риск, в причинна връзка с което наследодателят на ищеца е претърпял имуществени вреди в посочения в исковата молба размер.

При установяване на горните факти в тежест на ответника е да докаже изплащане на претендираното обезщетение.

По възражението за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да установи, че са се осъществили факти, при които законът предвижда спиране или прекъсване на погасителната давност.

С доклада по делото, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че на 06.12.2015г. в гр. С. е настъпило ПТП по описания в исковата молба механизъм, че вината за настъпване на произшествието е на И. П. И. - водач на л.а. „Фолксваген“, с рег. № СА **** ММ, който към датата на настъпване на произшествието е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“

при „ЗД Е.“ АД с полица № 07115000029484/01.01.2015 г., че ищцата е наследник на М. П.а Й..

Съгласно константната практика на ВКС смъртта на увредения не погасява правото му на обезщетение за претърпени имуществени вреди, това право се наследява на общо основание и наследникът може не само да встъпи във висящ процес, иницииран от наследодателя, но и сам да предяви съдебно вземането в качеството си на кредитор по наследяване / *Определение № 459 от 20.07.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 275/2011 г., IV г. о., ГК* /, което обуславя извода, че ищцата, в качеството ѝ на наследник на пострадалата М. Й., притежава активна процесуална легитимация.

От заключението на вещото лице по изготвената съдебно – медицинска експертиза, което съдът кредитира като пълно, мотивирано и изготвено от лице, притежаващо нужния опит и професионална квалификация се установява, че наследодателят на ищеца М. Й. е претърпяла телесни увреждания от произшествието, а именно: *повърхностна травма на окосмената част на главата и двуглезенно счупване на лявата подберица в областта на глезенната става.*

Експертът е дал заключение, че при направен анализ на приложените по делото финансови документи, се установява, че направените разходи за импланти, превоз с линейка, помощно средство повдигач и фракхипарин, са сторени във връзка с проведеното лечение на ищцата на получените увреждания от процесното ПТП, което обуславя извода за наличие на причинна връзка между извършените разходи и лечението на травмите, причинени от ПТП-то.

От приложените на л. 44-48, в кориците на гр.д. № 13293/2020г., по описа на СГС, писмени доказателства се установи и че претендираните от ищеца разходи са реално извършени, доколкото са приложени фактура и фискален бон за заплащане на сумата от 1140.00лв. за импланти /л. 44/, фактури за заплатен медицински транспорт на стойност 250.00лв. /л. 46 и л. 47/ и фискални бонове за заплащане на помощно средство и фракхипарин /л. 48/.

Гореизложеното обуславя извода за основателност на заявената искова претенция, поради което следва да бъде разглеждано релевираното от ответника застраховател, възражение за погасяване на вземането на ищеца по давност.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 197 КЗ /отм./ *правата по застрахователния договор се погасяват с тригодишна давност считано от датата на настъпване на застрахователното събитие, а при застраховки "Живот" и "Злополука" и при застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10 - 13 на раздел II, буква "А" от приложение № 1 - с петгодишна давност от датата на настъпване на събитието.*

С оглед формулировката на разпоредбата на чл. 197 КЗ /отм. / и доколкото в случая е предявен пряк иск, следва извода, че вземането на ищеца се погасява с изтичането на петгодишна давност.

В т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСТК е прието, че давността по прекия иск на увреденото лице, предявен срещу застрахователя на делинквента по застраховка "Гражданска отговорност"- за заплащане на обезщетение при експес започва да тече от деня на проявяване на вредата.

В случая дори да се приеме, че погасителната давност е започнала да тече от датата на настъпване на произшествието – 06.12.2015г. петгодишната давност би изтекла на 06.12.2020г., но по аргумент от чл. 116, буква „б“ ЗЗД същата е прекъсната със заявяване на исковата претенция пред СГС, която видно от положения печат е заведена на 03.12.2020г., тоест три дни преди изтичане на погасителната давност.

По изложената аргументация следва извода за неоснователност на възражението на ответника, че вземането на ищеца е погасено по давност, респективно искът с

правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ / отм./, предявен срещу ЗД „Е.“ за сумата от 1572.00лв. се явява изцяло основателен.

С оглед основателността на предявения главен иск не са налице процесуалноправните предпоставки за разглеждане на евентуалния такъв.

По разноските:

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът по главния иск следва да заплати на ищеца сторените по делото разноски.

В т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК е прието, че *претенцията за разноски по чл. 80 ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция.*

В мотивите на ТР е застъпено становището, че събирането на доказателствата в иския процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. Пренията дават процесуалната възможност на страните да анализират доказателствата и да изложат своите фактически и правни заключения във връзка със спорното право. До приключване на устните състезания се стига, когато страните са изчерпили всички съображения, които желаят съдът да вземе предвид при постановяване на решението. След тази фаза на процеса съдът постановява своя съдебен акт, а страните вече не могат валидно да осъществяват процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които са приключили. Следователно те не могат да въведат нови искания, нито да ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса. Тази забрана обезпечава приложението на основни принципи на иския процес - равенството на страните, равно право на защита и състезателност, установени с чл. 8 и 9 ГПК. Постановяване на решението е възможно, когато всички процесуални действия по разглеждане на правния спор вече са били осъществени. С действащия ГПК се урежда възможност за представяне на писмена защита при определени условия - при фактическа и правна сложност на делото. чл. 149, ал. 3 ГПК възлага извършването на тази преценка на съда, който следва да даде срок за писмено излагане на доводите и аргументите в подкрепа на становището на страните по съществото на спора. Самата писмена защита неправилно се квалифицира като продължение на устните състезания, тъй като тя само обективира това, което страната е изложила устно пред съда. Даването на възможност за по-точно обосноваване на разбирането ѝ по приложението на закона, не променя характера на съдебните прения, нито ги прави писмени.

Представянето на писмена защита, така както е установено с чл. 149, ал. 3 ГПК, не може да бъде разбирано разширително, т. е. да бъде възможност за връщане на приключила вече фаза на процеса - тази, в която могат валидно да бъдат правени искания, с които се сезира съда, респективно да бъдат представяни доказателства, спрямо които противната страна не може да ангажира становище. Следователно с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуално валидно искания за присъждане на разноски, съответно за техния размер. **Макар и акцесорна, претенцията за разноски съставлява искане, свързано със спорния предмет, което следва, също като него, да бъде заявено до приключване на съдебното заседание, с което приключва делото пред съответната инстанция.**

С исковата молба, инициирала производството пред СГС е формулирано искане за присъждане на разноски. Настоящият съдебен състав намира, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за внесена държавна такса в размер на 62.88лв. и 300.00лв. – депозит за вещо лице, за които бяха ангажирани доказателства преди

приключване на последното съдебното заседание.

Съдът намира, че в полза на ищеца не следва да бъдат присъждани разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото както е отразено и в протокола от проведеното на 07.04.2023г., открито съдебно заседание, същото приключи в 09.20часа, като две минути след приключването му в 09.22часа, в съдебната зала се върна процесуалният представител на ищеца адв. С., който представи списък за разноски по чл. 80 ГПК и за първи път ангажира доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдът намира, че на ищеца не следва да се присъждат разноски за адвокат, доколкото на първо място доказателства за извършването им не са своевременно ангажирани, на следващо място представянето на доказателства за сторени разноски за адвокат след приключване на устните състезания и след приключване на съдебното заседание, поставя ответната страна в невъзможност да формулира възражение във връзка с размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

В обобщение следва извода, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на **362.88лв.**, от които 300.00лв. – депозит за вещо лице и 62.88лв. – внесена държавна такса.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪДЖА ЗД „Е.“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. /адрес/, **да заплати на Я. А. С.**, ЕГН *****, **на основание чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./ сумата от 1 572.00 лева** - имуществени вреди /1 140.00 лв. за импалнти, 250.00 лв. за превоз с линейка, 52.00 лв. за помощно средство повдигач, 130.00 лв. за фраксипарин / , изразяващи се в разходи за проведено лечение на наследодателя на ищеца – М. П.а Й., ЕГН *****, на травматични увреждания, причинени от настъпило на 06.12.2015г. в гр. С., ПТП, причинено виновно от И. И., при управление на лек автомобил „Фолксваген“ с ДК № СА **** ММ, който е бил застрахован при ЗД „Е.“ АД по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 06.12.2015 г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ЗД „Е.“ АД, ЕИК 121265113, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати да заплати на **Я. А. С.**, ЕГН *****1, сумата от **362.88лв.** – разноски.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____